

בכל דרכי דעתך

בכל דרכי דעתך, צריך לבקש את הקב"ה בתוך הדריכים שהוא מתנהג בהם. כשהוא עוסק בתפלה אז יבקש את הקב"ה בהבנת עניינו תפלו וcona רציה באמנות הלב באותם העניינים של תפלו. ולא יבקש את הידיעה בשעה ההיא בעניינים אחרים, כי כן שהוא עוסק בעבודה זו הקב"ה כביכול שורה מצדיו בזו העבודה דזקא ובזה ימצאנה ולא במא. וכשהוא עוסק בתורה ידע שימצא את הקב"ה בהיותו עמוק ומשמעותי להבין דבר על בריו ולשון היטיב, ובזה הוא יידע אותו ית' בתורתנו ולא באופן אחר, כי בשעה זו הוא מתגלה בעבודה זו. וכן בהיותו עוסק בגמ"ח להיטיב לחברנו, אז יבקש את הקב"ה רק בהעמקת עצה אריך להיטיב לו טובה גדולה הגונה וקימת. וכך בכל הדברים שעושה הרי באמת אין דבר בעולם שאין לך בו ית', ע"כ כל מה שעושה יהי הכל דברי מצוטו ורצונו, ויבקש בהם את שמו ית', כשישתדל בכל שכלו וכחותיו לעשות את מה שהוא עשה בתכליות השלמות בכל צדי השלמות, ונמצא שהוא יודע את הש"ת בכל הדריכים. והב' הוא ב' ה' בתור', שבעצמותם של הדריכים הוא יודע את הקב"ה. ע"כ הוא פרשה קטנה, שאין האzu' בה גדלות ורוחבה של חכמת ומחשבת, אדרבא מצויום בדבר זה שהוא עוסק לבדו, ומ"מ כל גופו תורה תלויים בה. כי בזה יעשה הכל כשרה ומהذا ימצא כבodo של הקב"ה בתכליות, ורמזו חז"ל בדבריהם : זמן תפלה לחוד וזמן תורה לחוד, והבן. (מוסר אביר, ב)

הננו שואפים לקום לתחיה באותו הגודל של אבותינו, ולהיות עוד גדולים ונשאים מהם. מסור השפענו רב בעולם, והננו נכונים להשפיע עמו ג' עוגן וח'ם רעננים. .. כת היצירה שלנו מטיבעת הרוחניות היוצרת עליונה, בחומר ריאלי מעשי, שכל מה שתגדל התפתחות יגדל כשרון היצירה והצד האומנותי הנפלא הנותן חיים לעולם בהגlimו את כל העליונות שבמחשבה ושאיפה בפועלות מעשיות מוחשות ומוגלמות, שבחן הוא מחייה אותה ומשליטה במציאות. וזה יקום עוד לתחיה בכל מלאו בתמימות השלמה. (אורות התchia ה')

התגברות הרוחנית העליונה מחזקת את התכנים המעשיים ו מגברת את ההתעינות בעולם ובחים מל אשר בם. רק בזמן החרבן, וקרוב לו, שהחיל הישראלי נתקם מאדמתו והוצרך להזכיר את תעוזתו רק במעמדו הרוחני המופשט, הושרשה ביחסים הדריכת לפרשנות מה' שעשה בשבייל חי' עולם, וגם ע"ז יצא מהאה שמיימת. אבל כאשר הגיע התור של בנין האומה בארץ, והוצרך המעשי של הסדרים המדיניים והחברתיים נעשה חלק מתכנית פעלי הכלל, הרי הם הם גופי תורה, וכל מה שיתרחבו הגורמים המעשיים יותר יפעל הרוח המלא קדושה וח'י אמת על העולם ועל החיים, ואור ישראל יאר פני תבל בכלל יפעתו. (אורות התchia כד')

הבדיקות האלהית, כשהיא באה רק בתור רענון או רגש בזוד שכלי ארחות החיים, וכל השקפת העולם, וכל עשרה של תורה, וכל המזג הגוף, וכל היחס להסבבה ולההיסטוריה הלאומית והגזעית, וכל תורה המוסר והמדאות, וכל זרמי השירה והפיוט, והרגשת כל נשגב ויפה בכלל, אינם מתיחסים אליה בקשר אורגני - מתהפקת היא למן היזה של בטלנות, שהיא מדילדת את האדם את היחיד ואת הציבור, ואין ראייה כלל לשמה הגדול. אבל בזמן שהיא באה מתור עשר וחמשי ומעשי גדול, אז היא, רק היא עטרת החיים, רק על ידה יבוסס מצב עם, על ידה ירומו קרן כל המדעים וכל תיקוני העולם הייתר יפים ונחדרים. על ידה יזככו הנפשות בעומקם, ועל ידה יملאו החיים ששון ובטהה, החיים יעשו עשירים ויראת המחלות, היסורים, העוני והמוות, לא יוכל להפריע את אורם המזהיר כל. באספקלריא של מקור החיים הכל נשקי, והכל מנצח מעצמת גבורי כח, אשר אור החיים ממלאים את כל הגאות רוחם ואת כל קרביהם. שמחות הנצח מעטרת אותם בכל עת, והוא הקודש מפאר את ערכם, ומזיו החיים אויר יקרות מופיע על כל העולם, על כל דורם, על כל אשר יחש להיות נהנה מכך. והتورה, שהבדיקות האלהיות היא מגמתה, בצורה של הרמת החיים כולם אליה, בצורה של

התקיימותם של כל השכלולים המעשיים והחברתיים למגמתם העליונה, היא תורה החיה לכל העולם, שעתידה להיות המein העולמי לאוצר רוח האדם. (שמעונה קבצים, א, תטא')

דבר פשוט הוא שהצדיק עושה כל מעשי בקדושה, וכל פעולותיו הגשמיות עלות הן לתקומו של עולם, וזאת היא אהבת המלאכה, שכ"כ שבגה מעלתה מצד עצמה ושותנה בברית כמו שתורה נתנה בברית. ומעתה אין ספק שתكون עולם מלא והתרחבות אור הקדש נמצאת באמת בכל מלאכה: כל תנואה שמצלת איזה חלק מן ההוויה מן שליטות התוהו, - דבר גדול וכלי יש כאן. אמנם הנעה מכל היא הצלחה הכללית של הכשרת החי'ם הפנימי'ם של המצאות, להוציאם מיד גלומות ולתקנם בתור כלים שלמים העשויים את תפוקידם יפה. אבל המחשבה של גודלי הדעה מתאחת גם עם הנטייה ההמוניית וקל וחומר עם נטיית אהבת המלאכה והעבודה. המשמשת, שהיא כבר נטיה של שאר רוח, ורוח אלהים חופף עלייה.. הצד המארה שיש במלאכה, שהוא באה מצד קנאת איש מרעהו, ומצד שנות הבירות היונקת הרבה מלחמת החי'ם בצורתה האורורה בעולם הירוד, הרי היא הולכת ומתפכחת, ויצאה היא מכל אחר ובאה לכל ברוך... וכל המלאכות יairo באור החי'ם ע"י מלאכת הקודש, וכל מה שמתוספות מלאכות ועובדות גשמי'ות בארץ ישдал, יצא ע"י ישראל ביסודה המלאכה והעבודה משפטוּתָה המארה. (אורות התchia טז)

הספרות תתקדש, וגם הסופרים יתקדשו, יתרומם העולם להכיר את כחה הגדול והעדין של הספרות, הרמתה היסוד הרוחני בעולם בכלל עליון. אך האור יפרוץ, התביעה האיתנה תתבע את שלה, הtribuis הם נשמות רבות צמאות, נשמות מרגישות, מכירות בחכמת הפרצוף של המבטאים והסגןן את טומאת הרעיון שבסופרים רבים, שלא תכסה אותה כל מליצה מוסרית, כל הלבשה שרירות, "עקב הלב מכל ואנוש הוא". רוח טומאה זהה ככל רוח הטומאה בכל עבור יבור, יבטל מן העולם וכליל יחולף והספרות תתקדש, וכל סופר יהל לדעת את הרוממות ואת הקודש שבעבדתו, ולא יטבול עטו בלא טהרתו נשמה וקדושת רעיון. לפחות תפוקת תפוקת תפוקת המחשבה של תשובה, הרהור תשובה עמוקים לפני כל יצירה. אך יצא היירה בטורתה. (אורות התchia לז)

בכל מין וסוג יש קטנות וגדלות. יש גדול מאד במין אחד, אבל ככלות המין הוא קטן לגבי המין הגדול ממנו. יש קטן ממין גדול, שהוא מצינו ודאי קטן בלי ערך לגבי הגדול ממין הקטן, ומכל מקום בתוכו גודלות גנזה בכתה. זהה נהוג בנשימות לא פחות מבוגרים. כל המעלות הגדלות, שהןנו חרדים ממד לגשת עליהם, מפני שරואים אנו שראשונים שהו גדולי עולם חרדו מהן, יש לדקדק עדין שמא אם הננו בעליים עליהם לא ממד אישיותנו הנשנתית אלא מצד מיניותה. יש שהדבקות האלהית העליונה, שהיא תפארת כל היקום, נתבעת מבני דורנו, והוא מתקבלת אצלם בזרה חשובה ורעננה, גם בתוך צהה, העסquitות העולמית, והתרחבות שיח ושיג של דרך ארץ. אף על פי שהרמב"ם כתוב על זה, שלדרגה זו אין איש יוצא בו יכול להדריך, כי אינה מדריגת כל הנבאים, כי אם דרגת משה והאבות, אל נבלה מזה. יכול להיות, ובודאי כן הוא, שהדבקות האלהית שלנו, המתפשטת גם בעמישים החומריים והקולטוריים, היא רק ניצוץ דק וקלוש מאד, והaura העליונה של הדבקות האלהית שהתנה הרמב"ם למודריכים על ידו שתהיה שורה רק בשעת תורה, תפילה, מצוה ועבודה, זמני התבזבזות מיוחדים, היא יותר ויותר עליונה ושלמה, שאין הציר שלנו תופסה. מכל מקום לא דבר ריק הוא מה שאנו קוראים לדבקות תדיירת, ומה שהסגןן הרזי, שהולך וمتפרש יותר ויותר בחורות המאוחרים, עושה את התוכן האלהי הזה יותר שווה לכל נפש,... אם אנו באים למגמה, שמסיבות נמנעה מהם, בין שהוא שכלי'ת בין שהוא מוסרית, אמונה או לאומית, וכובודם וגדלם, ומיועט ערכנו וקטנו, במקומו מונח, אבל לא נפסוק ממשום כך כלל שאיפת עליה שחוcharנו הומה אליה, ושיד הזמן מורה אותנו שהננו יכולים לתופסה. שם ד' אנו קוראים בהtaglot החי'ם והרוח שבעל דור ודור. (שמעונה קבצים, ג, ח)